

«Ο π. Νικόλαος έσωσε τον σύζυγό μου από βέβαιο θάνατο!»

/ [Πεμπτούσία](#)

Ονομάζομαι Μαρία Δάνου και θα ήθελα να σας καταθέσω την δική μου μαρτυρία για όσα θαυμαστά μας αξίωσε εμάς τους αμαρτωλούς να ζήσουμε ο Κύριός μας. Γενικά, σε εμάς τους ταλαίπωρους νεοέλληνες, το λάθος πάντα είναι ότι δεν παίρνουμε στα σοβαρά αυτό, που είναι η δεδομένη, η παρεχομένη σημερινή ημέρα της ζωής μας. Το ότι ζούμε στο παρελθόν ή στο μέλλον. Το ότι όλο και περιμένουμε κάποια ιδιαίτερη ημέρα, οπότε η ζωή μας θα ξεδιπλωθεί και θα αποκτήσει όλη την σημασία και σπουδαιότητά της. Δεν προσέχουμε ότι η ζωή μας κυλάει και φεύγει σαν νερό. Διαρρέει μέσα από τα δάκτυλα του χεριού, ή όπως ο πολύτιμος σπόρος, που διαπερνά και πέφτει από μη σφιχτοδεμένο σακκί. Συνεχώς την κάθε ημέρα και την κάθε ώρα ο Θεός μας στέλνει ανθρώπους, όπως έστειλε στην οικογένειά μου τους αξίους Πέττα. Είτε μοναδικές περιστάσεις, όπως στο μνημόσυνο της πρεσβυτέρας Ανθής, είτε υποχρεώσεις, που πρέπει να χρησιμεύσουν σαν αφετηρία στην αναγέννησή μας. Αλλά εμείς δεν δίνουμε προσοχή σε αυτά τα πνευματικά σημεία, με αποτέλεσμα την κάθε ώρα να εναντιωνόμαστε στο θέλημα του Θεού, στο σχέδιο για την δική μας σωτηρία.

Και πράγματι πώς μπορεί ο Θεός να μας βοηθήσει; Μόνο στέλνοντάς μας στην καθημερινή μας ζωή συγκεκριμένους ανθρώπους, όπως το ιερατικό ζεύγος Πέττα, και συγκεκριμένες συγκυρίες περιστάσεων, όπως με την ασθένεια του συζύγου μου. Αν δε την ώρα της ζωής μας την δεχόμαστε σαν την ώρα, όπου εκδηλώνεται του Θεού το θέλημα για μας και σαν την αποφασιστική, την σπουδαιότατη και μοναδική ώρα της ζωής μας, οι οποίες την ώρα εκείνη ως κρυμμένες πηγές χαράς, αγάπης και δύναμης θα ξεπηδούσαν και θα ανέβλυζαν από τα βάθη της ψυχής μας!

Να δεχόμαστε λοιπόν με σοβαρότητα κάθε άνθρωπο, που συναπαντούμε στον δρόμο της ζωής μας και να παίρνουμε στα σοβαρά κάθε ευκαιρία και δυνατότητα να κάνουμε έργο καλό και να είμαστε βέβαιοι ότι με αυτόν τον τρόπο κάνουμε αυτό, που θέλει ο Θεός, για στις συγκεκριμένες εκείνες περιστάσεις, την δεδομένη εκείνη ημέρα και ώρα.

Αν αγαπούσαμε τον Θεό περισσότερο, πόσο εύκολα θα του εμπιστευόμασταν τον εαυτό μας και τον κόσμο ολόκληρο με όλες τις αντινομίες του, και τις ακατανόητες πλευρές του! Όλες οι δυσκολίες οφείλονται στο ότι οι άνθρωποι δεν αγαπούμε ο ένας τον άλλο αρκετά. Εκεί, όπου υπάρχει άδολη αγάπη, υπάρχουν αυτομάτως λιγότερες δυσκολίες.

Πολλή από την σύγχυση, που υπάρχει ανάμεσα στους σύγχρονους Χριστιανούς, θα διαλύονταν (αν είμασταν πραγματικά Χριστιανοί με την κυριολεκτική, Ευαγγελική σημασία της λέξεως) θα λυόταν, ανάμεσα σε άλλα και το θέμα της σημασίας του πόνου στη ζωή, του να υποφέρουμε «όπως ο Κύριος υποφέρει»... και άλλα πολλά. Λαμβάνοντας υπ' όψιν την ακόρεστη και άπληστη προσκόλλησή μας στα αγαθά του κόσμου τούτου (όταν η ίδια η προσκόλληση στα εφήμερα αγαθά του κόσμου τούτου, όταν αυτή η ίδια η προσκόλληση με την ψεύτικη ύλη γίνεται πρόξενος πολλού πόνου) για ποιό θρησκευτικό και πνευματικό νόημα της ζωής μας, περιλαμβανομένου και του δικού μας πόνου, μπορούμε να μιλούμε;

Τώρα θα καταγραφούν ορισμένα θαυμαστά σημεία, που επιτελέστηκαν με την πρεσβεία των αξίων. Σημεία, που επιβεβαιώνουν ακράδαντα για ακόμη μία φορά ότι, επισκιασάσης της θείας χάριτος στους αξίους, είχε σαν αποτέλεσμα εμείς ως οικογένεια να υποστούμε των άμεση και απότομη μεταβολή εις τον έσω μας άνθρωπο, και ουσιαστικά να εισέλθει και ο σύζυγός, μου κλαίγοντας εις τον Οίκο του Θεού. Ωστόσο εν τελεία μετανοία, εν κλαυθμώ και κοπετώ, προσπίπτοντας κατησπάσθη τα μυστήρια της αγίας Ορθοδοξίας. Και κρατώντας, όσο θα ζούμε, την φωτογραφία των αξίων, για τους λόγους που εξηγούμε παρακάτω, από την οποία πηγάζει άρρητη ευωδία, και σας καταθέτουμε, γιατί τους ευγνωμονούμε και τους ευχαριστούμε τους αξίους, αφού άλλωστε ηυδόκησε ο Τριαδικός Θεός δια της χάριτός του, να επενεργήση επ' αυτής της φωτογραφίας θαυματουργικώς, ώστε να καταλείψουμε την αμαρτωλή και άθλια ζωή μας.

Θα να σας αναφέρω συγκεκριμένα για τους αξίους ευεργέτες μας λειυτικό ζεύγος Πέττα. Την αγιότητα του σημειοφόρου πατρός Νικόλαου Πέττα και της σεβάσμιας πρεσβυτέρας του Ανθής, την γνωρίσαμε από το άκρως πνευματικό βιβλίο, που επιμελήθηκε κατόπιν υποδείξεως της Μητέρας του Ουρανού (συγκεκριμένα της περίπυστης εικόνας της Παναγίας της Πορταϊτίσσης) ο λόγιος Ιβηρίτης Γέρων

Μάξιμος, πρώην Πρωτοεπιστάτης του Αγίου Όρους, που φέρει τον τίτλο «ΝΕΑΙ ΗΓΙΑΣΜΕΝΑΙ ΜΟΡΦΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΜΠΕΛΩΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ: Ο πατήρ Νικόλαος Πέττας (1941- 4.1.2000) και η πρεσβυτέρα του Ανθή (1943-21.11.2012)». Για τους αξίους Πέττα και για τα σημεία, που τελούνται με την πρεσβεία τους, ενημερωνόμαστε από την ιστοσελίδα που επιμελήθηκε ο πανεπιστημιακός ομ. καθηγητής Φώτιος Αρ. Δημητρακόπουλος (<http://www.pnikolaos.gr>). Σε αυτό τον ιστότοπο είναι αναρτημένο και το βιβλίο του Γέροντα Μαξίμου. Για τον λόγο αυτό ο σύζυγός μου επισκέφθηκε τον Σεπτέμβριο του 2015 τον τάφο του και το Ασκητήριό του, όταν ήταν στην Πάτρα. Έτυχε, όταν πήγε σε αυτά τα προσκυνήματα, να είναι μαζί και ο π. Νεκτάριος.

Διήγηση α): Διάσωση εκ βεβαίου θανάτου του Εμμανουήλ, από τον αρχάγγελο Μιχαήλ σε συνεργασία με τον π. Νικόλαο.

Τον Ιανουάριο του 2016 ανακαλύψαμε ότι δυστυχώς ο άνδρας μου έπασχε από καρκίνο του υπεζωκότα. Την ίδια περίοδο ασθένησε και ο αυτάδερφός του, ο Νεόφυτος από καρκίνο του πνεύμονα και μεταστατικό καρκίνο στο κεφάλι (τρεις όγκους). Άρχισε ένας δύσκολος αγώνας για εμάς. Παρακαλούσα την Παναγία μας και όλους τους αγίους. Επίσης και τον σημειοφόρο π. Νικόλαο Πέττα να πρεσβεύσουν στον Κύριό μας, για να δώσει την υγεία στους ανθρώπους μας.

Ἡ ἑξωτερικὴ εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ,
ἡ ὁποία ἐξαφανίστηκε τὸ 1964

Την προπαραμονή της Αγίας Μαρίας, δηλαδή δεκαπέντε Ιουλίου 2016 το μεσημέρι, παρακάλεσα μέσω διαδικτύου τον εφημέριό του Ιερού Προσκυνηματος του θαυματουργού Αρχαγγέλου Ταξιάρχη του Μανταμάδου της νήσου της Μυτιλήνης, αιδεσιμολογιώτατο π. Χρήστο Τσιτμιδέλλη, να προσευχηθεί για τον άνδρα μου Εμμανουήλ και τον αδερφό του Νεόφυτο στον Ταξιάρχη, επειδή παρουσίασαν καρκίνο.

Τα φοβερά σημεία αρχίζουν από εκείνη την στιγμή, όπου, μετά από μία με δύο ώρες ήλθε ο σύζυγός μου στο δωμάτιό μου, κρατώντας το κεφάλι του με μάτια διάπλατα και κάθισε αποσβολωμένος στα πόδια του κρεβατιού. Ανησύχησα και ρώτησα τι του συμβαίνει. Με τρεμάμενη φωνή μου είπε, ότι: «Πήγα στο σαλόνι, για να ανάψω το καντήλι του οσίου Νικηφόρου του Λεπρού (αξίζει να αναφερθεί ότι κατέχουμε από τα ασκητήρια των αξίων ιδιαίτερη ευλογημένη εικόνα του σύγχρονου αυτού οσίου) και στην πολυθρόνα καθόταν ο παπούλης μέσα σε άπλετο

φως. Συνδιαλέχτηκα με εκείνον και μου άφησε υπερκόσμια ευωδία».

Αμέσως τον ρώτησα τον Εμμανουήλ: «Ποιός παπούλης;».

Εκείνος, μου απάντησε, σοκαρισμένος: «Ο πάτερας Νικόλαος Πέττας. Καθόταν σε αυτή την καρέκλα του σαλονιού, δίπλα από την κορνίζα με την φωτογραφία του. Μάλιστα φορούσε λαμπερά άμφια, ακριβώς αυτά τα χρυσά του άμφια, που είναι ενδεδυμένος και στην φωτογραφία του, δίπλα από την άξια πρεσβυτέρα του Ανθή. Συγκεκριμένα, όπως άνοιξα την πόρτα του σαλονιού, ο παπούλης ήταν παρών εν ετέρα μορφή. Σου έφερνε όμως την αίσθηση ότι ήταν από σάρκα και οστά. Μάλιστα αναρωτιέμαι πώς μπήκε μέσα στο σαλόνι, αφού έχουμε κλειδωμένες τις πόρτες».

Δεν πίστευα στα αυτιά μου, και τον ρώτησα με απορία μήπως το είχε ονειρευτεί αυτό το σπάνιο και πρωτόγνωρο γεγονός. Εκείνος όμως επέμενε: «Όχι, τον είδα ζωντανό! Δεν με είδες που πήγα να ανάψω το καντήλι;».

Του είπα τότε να μην φοβάται και τον παρακάλεσα να μου πει λεπτομέρειες από τον διάλογο. Μεταξύ των άλλων του είπε ο π. Νικόλαος: «Μανωλάκη, πήγαινα στο μέγα Εσπερινό της αγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνας (επισημειώνεται ότι στην δικαιοδοσία του π. Νεκταρίου στην Γορτυνία είναι και Ναός της μεγαλομάρτυρος και θα έκανε την φετινή εορτή της μαζί με προσκυνητές, που κατέφτασαν από την Κύπρο) και πέρασα να σε επισκεφθώ στο σπίτι σου. Όπως με επισκέφθηκες και εσύ στο δικό μου (δηλαδή το Ασκητήριό του), στην Πάτρα, με τον γιο μου, τον π. Νεκτάριο».

Και συνέχισε με γλυκιά, αλλά σταθερή φωνή: «Και να πεις της κόρης του αδελφού σου Νεόφυτου, της γιάτρισσας Δέσποινας (η κόρη του κουνιάδου μου Νεόφυτου είναι πράγματι γιατρός και έψαχνε να βρει έναν καλό ογκολόγο για τον πατέρα της) ότι και εδώ έχουμε καλούς γιατρούς και να τον φέρει σε εμάς (αλλά όπως αποδείχθηκε αργότερα είχε πει να «έρθετε». Διότι είχε ορίσει να έλθουν και τα δύο ασθενή αδέρφια στον Αρχάγγελο, για να βοηθηθούν) τον πατέρα της. Και συγκεκριμένα στον μέγα γιατρό τον παμμέγιστο Αρχάγγελο Μιχαήλ. Στην αυλή του στην Μυτιλήνη, στη μεγάλη ολόσωμη εικόνα του (αυτή που εξαφανίζεται ανά διαστήματα και πάει στην μαρτυρική Κύπρο, για να την σώσει). Και να ακουμπήσει το κεφάλι του, να ευχαριστήσει για τα βάσανα που περνάει. Και τότε θα ξεθολώσει το κεφάλι του!». Αμέσως μετά ο π. Νικόλαος Πέττας εξαφανίσθηκε. Του άφησε γαλήνη και ηρεμία, σαν να μιλούσε με έναν άνθρωπο. Τελικά οι οικείοι του Νεόφυτου δεν υπάκουσαν στον π. Νικόλαο, δεν γνώριζαν τι σημαίνει να το προστάζει ο νεοφανής αυτός γέροντας, και εκείνος κοιμήθηκε την 9η Αυγούστου.

(συνεχίζεται)